

List moderátora farního týmu Vranov nad Dyjí
ke svátku Svaté Rodiny 2009
pro farnosti spravované FATYMem

(přečtěte, prosím, při bohoslužbách 27.12.09 v oblasti FATYMu)

Bratři a sestry!

Často se ze všeho dělá problém a stále víc se zdá, že se společnost dostává do neřešitelných situací. Totéž platí i o rodinách a jednotlivcích. Stále znovu se člověk zamotává do dalších a dalších problémů. Je to mnohdy proto, že v návalu všeho možného zapomínáme na to nejpodstatnější. Totiž na to, že jsme zde na zemi jen nakrátko a že jsme stvořeni Bohem a to pro přátelství s Ním.

Všechno je tak jednoduché. Člověk touží po štěstí. Šťastný už zde na zemi může být ten, kdo žije v souladu s Bohem – tedy, kdo dodržuje Jeho zákony. Tyto Boží zákony nás nespoutávají a neomezují, jak nám to někdy pokusitelé vnucují. Boží zákony nás vedou k pravé svobodě a chrání před jednáním, kterým bychom zraňovali sebe nebo jiné. Ale... těžko se tomu věří. Zvlášť těžko to přijímá ten, kdo by na toto téma byl ochoten sice pouze teoreticky diskutovat a nezkusil to – a to se vším všudy. Navíc se pravda o jedinečnosti Božího řešení těžko přijímá tomu, kdo má své vyjeté koleje a v nich zapomíná, že to nejdůležitější je líbit se Bohu. Hlavně že valím, ale už mě nezajímá kam. Vzpomínám si na jistého člověka, který měl po zimě zrezlý řetěz u kola. Nejenže to skřípalo a pískalo. Když jel, musel vynaložit mnohem větší úsilí, aby se dostal tam, kam potřeboval. Kdekdo mu radil: „Namaž si řetěz olejem.“ A on odpovídal: „Jede mi to těžko a pomaleji a jsem víc utahaný takže už na nějaké mazání řetězu nemám ani pomyšlení.“ A ne jeden by ho politoval...

Dovolím si to vyjádřit naplno. Všechny ty problémy v nás, v našich rodinách a kolem nás jsou jen proto, že málo bereme ohled na Boha. Málo Mu důvěřujeme – vždyť on to s námi myslí dobře a má veškerou moc. Málo se jej ptáme, jaké naše postoje se mu líbí a jaké ne. Málo se jej ptáme jaká rozhodnutí máme uvádět do svého života. A ještě jedno. Málo se modlíme a tak nemáme osobní opakovanou zkušenost s tím, co řekl Ježíš: Proste a bude vám dáno (Mt 7,7). Ale je to naše chyba, že se k této zkušenosti nedopracováváme! Někteří se sice modlí, ale ve stylu: Bud' vůle MÁ. Bože udělej to tak, jak chci já. A přitom správně se modlíme: Bud' vůle TVÁ. S pokorou tvora říkám svému Tvůrci, který mě má rád: „Bože svěřuji Ti tuto záležitost a prosím, aby se i na ní naplnila Tvá vůle, která je nejlepším řešením...“, i když se to na první pohled z naší lidské perspektivy nemusí takto jevit.

Bůh sleduje v našich životech jiné cíle než za kterými se mnohdy ženeme a za kterými nás žene duch doby. **Bohu jde o naši spásu!** Co si pod tím představit? Jde mu o to, abychom jednou na věčnosti mohli prožívat plné štěstí. To nastane, když už zde na zemi budeme dorůstat do přátelství s Ním. Teoreticky to známe a

mnozí tomu snad i věříme. A teď je důležité podle toho žít. A to do všech důsledků!!!, jak s oblibou a důrazem říkával Kardinál František Tomášek.

Svátek Svaté Rodiny nás vede k otázce co nejlepšího můžeme nabídnout našim rodinám. A opět odpověď je jednoduchá i když ne vždy úplně lehce uskutečnitelná. V rodinách je třeba předávat opravdové hodnoty a to zvláště hodnoty víry. Pak teprve je zde naděje, že se problémy podaří správně ustát a také řešit. Pak je zde naděje na pokojný život s čistým svědomím už zde na zemi a život věčný v plném štěstí jednou na věčnosti.

A jak na to máme jít v našich rodinách? Dovolím si citovat v této souvislosti katechismus: **Rodiče své děti vychovávají k dodržování Božího zákona tím, že jsou sami poslušni vůle nebeského Otce.** (KKC 2222) V tomto směru je nejlepší začít hned, ale nikdy není zcela pozdě. I když někdy se může zdát, že už zbývá jen tichý osobní příklad a modlitba, není to málo. A co nám má ležet na srdci víc než naše věčná spása a spása našich blízkých?! Zde je každá oběť malá. Jak říkala jedna stará paní, která dost trpěla bolestmi. „Ráda bych snesla bolesti ještě stokrát větší, kdybych věděla, že tím zachráním mého nezdárného syna pro nebe.“ Ale pro ni a pro všechny ostatní je třeba znovu připomenout, že žádná oběť, žádná modlitba se neztratí. Vždyť i Bohu záleží na naší spáse a na spáse našich bližních.

Rád bych ještě zmínil jednu z myšlenek Benedikta XVI., kterou pronesl v naší zemi a která mě velmi upoutala. Mluvil o tom, že mladí lidé vítají šanci vyniknout ve sportu a v jiných oblastech moderního světa. A otázal se: „Není snad pravda, že když jsou postaveni před vznešené ideály, budou stejnou mírou usilovat o morální ctnosti a o život v lásce a dobro?“ (*Praha – hrad – k politikům 26.9.2009*)

Je tedy třeba nejen naplno připomínat, že je pro každého člověka nejvýš výhodné, žít v přátelství s Bohem, ale také předkládat mladým a celé naší společnosti krásu ctností a života v lásce a pro dobro. To jsou pravé hodnoty! Ne to pomíjivé: peníze, úspěch, krása těla, požitky. Ale ctnost, život v lásce a život pro dobro!

Pohled na nazaretskou rodinu může být pro nás výzvou k následování jejich příkladu. Také ji můžeme svěřovat naše rodiny i celou rodinu lidské společnosti. Udělejme to, co je v našich silách – ostatní doplní Pán.

P. Marek Dunda